

СТІНГАЗЕТА, ЇЇ ЗМІСТ І РОБОТА

Стінгазета — це часопис, що відображає уся організаційно-освітньо-працю місцевої організації чи установи, відомляє про важливі дії, викриває усі галима, що стоять на перешкоді діяльності організації. Назва цієї газети походить з того, що її приміщується на стіні, відомою й доступною місці для кожного читача. Тому й її назва — стінгазета.

Організовуючи стінгазету, треба назвати її повним іменем. Навколо цієї стінгазети слід згуртувати найздатніших працівників-редакторів і робітників, які передавали б усю життя й дії в організації й місцевості на сторінку стінгазети.

ПРО ШО ТРЕБА ПИСАТИ ДО СТІНГАЗЕТИ

Є питання: про що ж писати до стінгазети, щоб вона притягувала до себе читачів, була цікавою й допомогла активізувати в класовій боротьбі та організаційній праці не лише саме членство організації, а й тих робітників та бідняцьких фермерів, що зчата відводять Укр. Роб. Фарм. Дому.

Треба пам'ятати, що стінгазета впершу чергу виявляє життя й працю у тій самій місцевості, де вона видається. Навіть тоді, коли треба заговорити у стінгазеті про міжнародні політичні дії, вони мають бути тісно пов'язані з життям і діями на місці. Наприклад, за раз канадський уряд заарештував найкращих керівників революційного пролетаріату. Стінгазета на місцях повинна заговорити про це, й зараз таки пов'язати оту подію з ширшою розгорнутою акцією за вільну працю, протест-митінг й грошевою збіркою для КРОЛ на оборону ув'язнених пролетарських бійців. Інший приклад: в Сполучених Державах страйкують майнери. Вони кличуть усіх трудящих допомогти їм в страйковій боротьбі. Проте треба написати в стінгазеті, висвітлити боротьбу страйкерів і зараз же зв'язати оту подію з грошевою допомогою страйкерам. Звичайно, не можна про це розписуватись довгими статтями, а вистане зрозуміти коротко й подати свій план допоміжної акції.

ЯКОЮ МОВОЮ ПИСАТИ ДО СТІНГАЗЕТИ

До стінгазети треба вносити звичайною, буденною мовою, так, щоб кожен говорив про повсякденному життю. Речень не розтягувати, писати коротко, щоб і найбільше мало-

письменний міг прочитати стінгазету й зрозуміти її. А вже в ніякому разі не треба вживати чужих слів, яких пересічний читач стінгазети не всім розуміє. Усі дописи повинні редакційний комітет переробити, їх справити, визначити, до якого відділу призначити допис і вмістити до стінгазети. Лайли дописи й статті не слід вміщувати в стінгазету, так само неправдиві вісті не повинні мати місця на сторінці стінгазети. Дописи усі повинні бути короткі, зрозумілі, без жадних розгонів і вступів, річезі й витриманих за змістом класової боротьби. Так само не добре заповнювати стінгазету усіма протоколами, звітами сухими, переказуваннями відчитів та промов. Подавати в газету лише ті відомості, що цікавлять усіх читачів. Не добре подавати такі статті, що обговорюють багато питань нараз. Найліпше обговорювати кожне питання в окремих статтях.

На Радянській Україні при дописуванні до стінгазети притримуватись такого гасла: "Менше слів, більше діла, більше прикладів з життя". Саме діло й життєві приклади в дописах чи статтях переконують читача більше, ніж сила-силен на слів, поспішуваних безладно, накопичених.

ЯК БУДУВАТИ ВІДДІЛИ В СТІНГАЗЕТИ ЗА ЗМІСТОМ

Стінгазета мусить відображати усе життя й працю на місці, вона відгукується на кожну кампанію, кожну подію, що проходить в даний час. Її стінгазеті слід мати постійні місця на певні відділи, по таким питанням, що тісно пов'язані з життям організації й її членів. До таких постійних відділів слід зачислити:

Відділ організаційно-освітньої праці — 3 життя безробітних — 3 фронту військ й праці — На робітничій сцені в УРД — Наша зміна (про дітей і молоді) — В кампанії (за пресою, придбанням членства, збіркою фондів для КРОЛ тощо) — В будівництві Воркерс Юніті Ліг — Вісті з робітничого визвольного руху — Наші недомогання, помилки й інші.

Коли ж Жінсекція не має своєї стінгазети, можна для неї встановити відділ окремих в стінгазеті, який повинні обслуговувати дописами й статтями самі робітничі. До відділу "в кампанії" треба подавати за-

жди ті відомості й статті, що тісно пов'язані з влаштуванням кампанії в послідній робітничого руху, які проголошують центральні заряди масових робітничо-фермерських організацій та ЦК компартії чи комсомолу. Звичайно, коли в даний момент немає про що писати до такого то відділу, тоді й зайвим його вміщувати у стінгазету.

Усі ті відділи влади так в стінгазеті, щоб для їх стало місця. Коли статті й дописи будуть короткі, тоді й більше їх можна буде вмістити по відділах. В кожній стінгазеті повинно бути не менше п'ять таких відділів, і не більше за 10 відділів. Добре ще до кожного відділу подати за відповідності до змісту малюнки. Звичайно, такі малюнки не повинні бути постійні, а зготовлені до змісту допису чи статті. Малюнки розмістити так, щоб вони не були скучені й збиті в одному місці.

До кожної статті й допису треба дбати відповідний верний напис (наголовок), який говорив би самий про те, що пишеться в статті чи допису. Написи ті давати короткі, а зрозумілі. Найкраще їх підшукувати зі самого змісту статті й дописів.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Поштова скринька призначається на збірку матеріалу до стінгазети. Її треба вмістити на видному місці й до неї повинні вкладати дописувачі свої дописи та статті. Певно, що наперед треба змобілізувати усіх охочих писати до стінгазети й заговорити з ними, про що їм слід писати.

ЯК ЗЧАСТИ ПОВИННО ВИДАВАТИСЬ СТІНГАЗЕТИ.

Стінгазета є тим цікавішою, чим частіше вона видається. В ніякому разі не повинна стінгазета висити довше на стіні один місяць. Стінгазета, що висить одини-двома місяцями, це цілий рік (як наприклад в Іст Килдран, Ман). Вона має кожного читача, хто лиши погляне на дату її. Найпрактичніше видавати стінгазету дві рази в місяць. Видати одну, готувати матеріал для другої.

ШВИДКЕ ЗРОСТАННЯ НІМЕЦЬКОЇ КОМПАРТІЇ

Не вважаючи на лютий поліційний терор, компартія протягом останніх двох місяців червень-липень завербувала в Південній Баварії 1,030 нових членів. 97 з них перейшли із соціал-демократичної партії.

РУМУНСЬКА ВЛАДА НАСТАНОВИЛА УСЕ НАСЕЛЕННЯ ЗБИРАЧАМИ ДЕРЖАВНИХ ПОДАТКІВ

Здається, ні одна з капіталістичних держав не душитиме зараз в економічній кризі так, як боярська Румунія. Праці немає, грошей теж, населення масово голодує. З усієї промисловості (якої в Румунії небагато) працює єдина воєнна промисловість. Французький імперіалізм фортифікує стратегічні позиції в Румунії, модернізує армію, озброює її проти Радянського Союзу. Усією Румунією правлять зараз самі генерали, висша офіцерія.

На втримання усієї воєнної зграї зараз обкладено високими податками робітничо-селянське населення, низших службовців і дрібних крамарчиків. Державні екзекутори не могли ніяк стягнути тих податків, навіть з допомогою сигуранції. Зараз, румунська генеральщина проголосила новий закон щодо стягання державних податків. На підставі того закону кожний мешканець Румунії мусить бути екзекутором.

До усіх урядовців й офіцерів видали наказ платити купці лише тоді свої довги, як купці викажуться, що вони заплатили державі усі податки. Кому ж знов належиться якась

В Румунії усі залізничні шляхи обсаджено військом.

В зв'язку з розгорнутим революційним рухом в Румунії обсаджено залізничні шляхи військом. Одна стійка від другої віддалено на 50 метрів.

ДІТИ---НЕВІЛЬНИКИ

З нарису І. Ельвіна.

Літ Бодо — кореспондент буржуазної газети, агент французького імперіалізму. Він їздив до Індокитаю. І коли Бодо говорив про рабство, йому можна вірити. Він оповідає ось що:

"Тут панує голод, справжній голод. Всюди зустрічаєш зовсім знесилені людей; тіла цих людей не можуть опиратись хворобам. Учора я зайшов в одне село. Там був невеликий ярмарок. Серед козликів з картоплею і рожевим майом, я побачив одну молодшу жінку років 18-20. Вона стояла, не рухаючись. В руках її була дитина півтора-двох років. Очевидно, вона прийшла на для того, щоб купити щось, і не для того, щоб продати; у неї нічого не було.

Побачивши мене, вона трохи заворушилась. Наблизилась і протягнула мені свою дитину, що перекачана з кричача. На жаль, я не мав дрібних грошей, щоб дати їй милостину. Але мій переказчик сказав:

— Вона зовсім не просить милостини, вона пропонує вам свою дитину. — Для чого? — Не для чого, а за п'ять пістрів. Виявляється, вона хотіла продати свою дитину, бо немає чим її годувати.

Вона не єдина тут. В Індокитаї відбувається відкритий торг дітьми. Пропонують продати стільки дітей, що взимку ціна на дитину зменшилась до півтора пістра.

10 ТИСЯЧ ДІТЕЙ-НЕВІЛЬНИКІВ.

В англійській колонії Гонконзі є щось десять тисяч маленьких рабів по 7-14 років. Їх вільно продають і купують на невольничьких ринках. Найбільше їх купують власники плантацій, фабрик, суден.

У Південній Африці 1926 року видано закон, щоб притягти підлітків до роботи. За цим законом хлопчик менші від 14 років, якщо вони не мають певної роботи, передаються приватним підприємцям, які їх ставлять до роботи в шахти.

Якщо дитина опирається, її б'ють. Дітей милують так само мало, як і дорослих. Відомий випадок, коли 80 дітей, що їх поставлено розчищати ліс, коли вони не встигли виконати завдання в певний час, з наказу підприємця побито бичем.

ЛЮДИ — ТОВАР.

Вільний продаж дітей панує і в Африці. Про рабство в Лібії (Африка) розслідувала справу комісія Ліян Наций. Ось що вона пише зі слів тубільців про рабство дітей:

Тубільці Саїд М' в Бхаросеюському повіті зазначили: "Я заставив дитину й хлопчика, поки не сплячу 131 карбанами боргу".

Одного бідняка з міста Канді на 100 доларів покрано за те, що дорога була кепською, і він мусів заставити жінку й дитину за 40 доларів. Вони вже п'ять років у заставі, а бідняк не має й надії їх викупити.

Виправдуючись за жалюгідні умови примусової праці, представник уряду Лібії зазначає, що в інших країнах не тільки панує рабство і застала людей, але й продають дітей, так само продають, як звичайний товар на ринку".

Той самий представник уряду додає: "Всі знають, що в інших країнах примусова праця вживається шона-ширше; в одній місцевості нещасні істоти мусять плавати від берега до пароплаву, що далеко в морі і тягтя на собі величезну вагу. Всім також відомо, що на світі є не менше 10 мільйонів рабів".

ЧОТИРИРІЧНІ РАБИНІ.

Серед мільйонів китайських, індуських, африканських пролетарів рабів дітей і передіти важко. В Шангаї, Пекині, Ганкові є десятки шовкопрядних фабрик, що на них працюють самі діти. На англійських шовкопрядних фабриках є дівчата по 7-8 років; їхні тіла аж попухли з великого голоду, їхні обличчя скандальні на машкару мертвих; ці дівчата стоять на ногах не менше, як 12 годин.

Дописувач буржуазної газети, що був у Альжирі, оповідає про таке:

У двох салях, задовожи на 30 метрів і заширили на 10, працювало не менше як 400-500 дівчаток. Але в залі було тихо. Тільки кляцали ножні, що ними діти щодні секунди обрізували нитки різних кольорів.

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви гадаєте, що це школа? Ні. Це не школа. Це фабрика клячків.

Головний інженер, француз, розповів:

— Ми робимо клячків для найбільших кравців Парижу і вивозимо їх туди багато тисяч. Наша компанія добре заробляє. За минулий рік наші лавники одержали по 27% прибутку.

Я спитав інженера про заробіток цієї малечі, що праця її приносить такі баршні власникам фабрик.

Інженер зніяковів:

— Та, бачте, це зовсім не фабрика не шивальє школа. Ці дівчата зовсім не амліли робити, а тепер вчаться.

Вони, бачте, заробляють не мало — по 9 центів на день. Але подумайте тільки, скільки користі вони мають з цієї роботи.

— Я бачу по очах інженерів, що вони брешуть. Але я його більше не допиту. Не знаючи арабської мови, я, на жаль, не можу допитати самих дітей.

Та другого дня я дізнався про правду від одного приятеля, що мені сказав:

— Дівчатка по 4 роки одержують не більше, як 13 центів за тиждень, а не за день. А роблять вони не менше як по десять годин щодня".

Як уже так малою, визиск дітей капіталістичні писакі, то що дитяча насправді?

— Скільки років їм, цим дівчаткам?

— 4 роки, — відповіла наглядачка, що їй самій майбут було не більше як 11 років.

Ви га